

що Україна потребує модернізації вищої освіти щоб покращити якість надання освітніх послуг. Під час співпраці з ЄС, Україна здобула, та продовжує здобувати цінний досвід та знання, для подальшої трансформації. Це можливе завдяки програмі «Горизонт 2020», та Молодіжній стратегії ЄС на 2019-2027 роки, які заохочують українську молодь до саморозвитку, а в подальшому і до вдосконалення якості освіти в Україні, задля входження національних ВНЗ до високореєтингових університетів світу

Література

1. Круглашов А. Співпраця України та Європейського Союзу в галузі освіти і науки, *Політичний менеджмент*. 2005. № 4. URL: http://riend.gov.ua/wp-content/uploads/2018/07/kruglashov_spivpratsia.pdf (дата звернення: 20.04.2020).

2. Конюх Я.О. Особливості впливу молодіжних еліт на формування державної політики. *Механізми державного управління*. 2019. № 3. URL: <http://customs-admin.umsf.in.ua/archive/2019/3/9.pdf> (дата звернення: 20.04.2020).

3. Draft Resolution of the Council of the European Union and the Representatives of the Governments of the Member States meeting within the Council on a framework for European cooperation in the youth field : The European Union Youth Strategy 2019–2027. URL: <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-14080-2018-INIT/en/pdf>. (дата звернення: 20.04.2020).

4. Bashnianyn H.I., Horodyskyu T.I., & Lapchuk Y.S. (2018). Адаптація європейської політики зайнятості до реалій Української економіки. *Науковий вісник НЛТУ України*. 28(9), 27-30. URL: <https://doi.org/10.15421/40280904> (дата звернення: 20.04.2020).

5. Інтеграція в європейський освітній простір: здобутки, проблеми, перспективи: монографія / за заг. ред. Ф.Г. Ващука. Ужгород: ЗакДУ, 2017. 560 с.

6. Горизонт 2020. URL: <https://mon.gov.ua/ua/tag/gorizont-2020> (дата звернення: 20.04.2020).

УДК 342.95 (043.2)

Репіна Є.Ю., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

Продан І.В., студентка,
Чернівецький національний університет
імені Юрія Федьковича, м. Чернівці, Україна
Науковий керівник: Кунєв Ю.Д., д.ю.н., професор

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ РЕЖИМИ ТА ЇХ КЛАСИФІКАЦІЯ

Однією з основних функцій державної влади є забезпечення

нормальної життєдіяльності держави. У встановлених законом випадках в державі можуть запроваджувалися певні адміністративно-правові режими, які є невід'ємною частиною життєдіяльності суспільства у різних сферах державної діяльності. Незважаючи на важливість даного правового інституту в структурі державного механізму, йому ще недостатньо приділяється належна увага в сучасній адміністративно-правовій науці.

Термін «режим» має досить широке тлумачення. Зокрема, це: 1) державний лад, спосіб державного правління; 2) чітко встановлений розпорядок життя, праці, відпочинку, лікування (наприклад, постільний режим); 3) система правил, заходів, запроваджуваних для досягнення певної мети; 4) певні умови, необхідні для забезпечення відповідної роботи, функціонування чого-небудь (режим ненормованого робочого дня, пільговий режим, аварійний режим, нормальний режим); 5) сукупність параметрів, що характеризують функціонування певного об'єкта (режимний об'єкт) тощо. Одним із значень цього терміна є система правил, заходів, запроваджуваних для досягнення певної мети. Виходячи з цього, правовий режим можна сформулювати, як систему правил (норм права), за допомогою яких регулюються певні (здебільшого однорідні) суспільні відносини. Відповідно, в широкому розумінні адміністративно-правовий режим – це сукупність правил та інших організаційно-правових засобів, визначених адміністративно-правовими нормами, призначених для регулювання однорідних суспільних відносин, що складаються в певних сферах публічного управління.

Поняття адміністративно-правового режиму можна трактувати в широкому (узагальненому) значенні та у більш звуженому сприйнятті. В правовій теорії та юридичній практиці адміністративно-правові режими здебільшого розуміються у вузькому значенні, а саме – це *сукупність адміністративно-правових засобів, за допомогою яких здійснюється стабільне підтримання спеціального правового порядку в певних галузях чи сферах суспільного життя, забезпечується здійснення окремих (специфічних) управлінських функцій та вирішення інших (особливих, ситуативних) управлінських завдань в межах певних територій, щодо певних суб'єктів чи об'єктів управління* [1, с. 92]. Як зауважує Т.О. Коломоєць, такі режими – це певне поєднання адміністративно-правових засобів регулювання, опосередкованого імперативним методом юридичного впливу, який виявляється в тому, що суб'єкти правовідносин займають юридично нерівні позиції [2, с. 200].

До ознак адміністративно-правового режиму слід віднести таке:

- він встановлюється для забезпечення національної безпеки у різних сферах суспільної діяльності;
- нерідко перед встановленням адміністративно-правового режиму приймається індивідуальний правозастосовний акт;
- режимні норми, як правило, передбачають певні обмеження;

- для нього характерною є обов'язкова мета його введення, згідно з якою усі дії спрямовані на її досягнення;
- за дотриманням режимних правил обов'язково повинні наглядати компетентні особи, органи або організації;
- характеризується імперативним характером відносин;
- за порушення режимних правил до порушників застосовуються різні заходи державного примусу.

Адміністративно-правовий режим асоціюється передусім з особливим правовим порядком регулювання однорідних управлінських відносин, що забезпечується відповідними адміністративно-правовими засобами (дозволами, приписами, заборонами, застосуванням примусових заходів).

Адміністративно-правові режими можна класифікувати залежно від різних критеріїв, зокрема:

- залежно від характеру правового впливу та спрямованості виділяють *загальні (звичайні), спеціальні та особливі (надзвичайні) режими*;
- залежно від *рівня обмежень та сприяння* в реалізації окремими суб'єктами їх суб'єктивних прав, свобод та інтересів, а також виконання обов'язків розрізняють *пільгові або обмежуючі режими*;
- залежно від *характеру окремих об'єктів та предметів* виділяють режими заповідних (закритих) зон, обігу наркотичних, психотропних чи отруйних речовин, володіння вогнепальною зброєю та ін.);
- *за територіальною дією* – на режими, що діють на всій території країни – (наприклад, паспортний режим), та такі, що діють в окремих регіонах – (прикордонний режим, режим Чорнобильської АЕС, режим аеропортів та аеродромів тощо);
- *за дією в часі* – на постійно діючі (режим державної таємниці) та тимчасові, ситуативні (надзвичайний стан, карантин);
- *за дією щодо окремих суб'єктів* (індивідуальний адміністративний нагляд, режим в'їзду, пересування і виїзду іноземних громадян тощо);
- *за специфікою діяльності* (лікарська практика, виготовлення та ремонт зброї, оперативно-розшукова діяльність тощо).

Отже, адміністративно-правові режими є невід'ємною категорією адміністративного права, а також важливим засобом правового регулювання специфічних публічно-управлінських відносин у різних сферах державної діяльності.

Література

1. Гончарук С.Т., Сопілко І.М. Адміністративне право: конспект лекцій. Тернопіль: Осадца Ю.В., 2018. 180 с.
2. Коломоець Т.О. Адміністративне право України: підручник. Київ: Юрінком Інтер, 2011. 576 с.